

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת ויצא השכ"א

ילד אומר לאח שלו: 'עבשיו לא חסר לנו כלום'. 'למה?' שאל האח.
'כי אתמול הבאתי בלב הביתה ואמא אמרה: רק זה חסר לי'...
(מתוך פורום הבדיחות באתר)

פרשה מאירה

נוחה של תפלה

בפרשת ויצא מספר על יעקב אבינו שנשא לנשים גם את לאה וגם את רחל. חכמינו אומרים שרחל היתה העקר של הבית, כלומר היא היתה האשה העקרית של יעקב. והאמת, שיעקב אבינו רצה לשאת את רחל לאשה ורק בגלל שלבן רמה אותו הוא התחתן גם עם לאה.

ולמרות כל זאת למי היו רב הילדים? ללאה אמנו! רחל היתה עקרה ובסוף נולדו לה שני ילדים, בעוד שללאה נולדו ילדים רבים יותר. מדוע? הרי רחל היתה העקר של הבית ויעקב רצה דווקא אותה!

התורה מגלה לנו שהקדוש ברוך הוא ראה את הצער של לאה, ולכן הוא עזר לה. לאה אמנו ידעה שרחל אמונה להיות אשתו של יעקב והיא כל כך הצטערה על כך שהיא לא תזכה לזה. כאשר ה' רואה שאדם מצטער ומתפלל אליו מעמק הלב, הוא נענה לתפלתו ועוזר לו. וכך זכתה לאה להיות יחד עם רחל בבית יעקב אבינו, וביחד הן הולידו את השבטים והקימו את בית ישראל!

שאלות בפרשה

1. מי היה אביו של לאה ורחל?
2. מי היתה הגדולה, לאה או רחל?
3. מי ילדה את לוי?
4. מה היו שמותיהן של השפחות ומי היתה שפחה של מי?
5. מדוע לא יכול היה לבן לפגוע ביעקב, לאחר שהוא ברח?
6. האם רחל ולאה הסכימו ללכת לארץ כנען עם יעקב?
7. על מי מסופר שהלך לגזוז את צאנו?
8. מי גנב את התרפים?

חידת חדגא: מי בפרשה הוא גם אדם וגם בעל חיים?

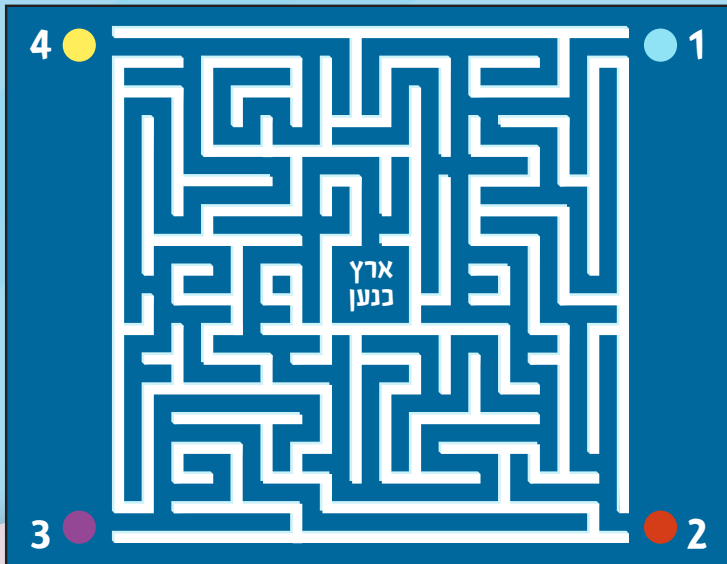

חידת פולקע: לאיזה בן יש משכורת, ואיזה בן הוא השופט?

מבוך - אל ארץ כנען!

מאיזו נקודה ניתן להגיע אל ארץ כנען?

תמונות בפרשה

מצאו למה רומזות התמונות!

- איך יודעים שגזר הוא טוב לעינינו? תשובה:ראיתם פעם ארנב עם משקפים?
 - מה אסקימואי כותב ביומן שלו? יומני היה קר...
 - מה עושה נחש שרוצה להתקשר לאמא שלו? מקיש את המספרים...
- (מתוך פורום הבדיחות באתר)

שְׁבָרִים וּשְׁקָרִים סיפור לשבת

שמחה פשיטיק

'עד מחר בשעה עשר! שניה לא אחרי! אם לא תציג ראיה מוחצת לחפותך ולזכותך - תדרש לשלם לניקולאי חמש מאות רובל!' הפריץ סים את דבריו, וכל אחד מהנוכחים הלך לדרך. ניקולאי דדה באטיות, מראה פני מתיסר, ומרדכי הביט בו מהצד והרהר במר גורלו.

הוא החליט להתייעץ עם הרב המקומי, שהיה צדיק וחכם. 'העלילו עלי עלילת שקר!' ספר לרב בבכי את כל הספור. הרב שמע אותו עד הסוף, חשב קצת, ולבסוף לחש לו כמה מלים באזן. מרדכי-מושק'ה חיך ושמח ברעיון שנתן לו הרב. בערב, כשהגיעו הכפרים לבית המרוח שלו, ודא שניקולאי המרשע יושב בסביבה, ואז פנה ולחש לאשתו: 'מתחת עץ הזית שבחצר בית הכנסת, עמק באדמה, החבאתי צרור כסף ובו אלף רובל. אני מבקש ממך להביא אותו בזריזות'.

מושק'ה אמנם לחש, אבל הוא עשה זאת מספיק בקול כדי שניקולאי ישמע... באותו הזמן הלך רב העירה אל הפריץ ובקש לשוחח עמו במקום שקט. 'התוכל להתלוות אלי לחדרי שבבית הכנסת?' שאל את הפריץ. הלה, שכבד את הרב, הסכים. כך נכנסו השנים אל חדר הרב ושוחחו על הא ועל דא. 'עכשו', פנה לפתע הרב לפריץ, 'אבקש ממך לעמוד ליד החלון ולהציץ בעדו החוצה'. הפריץ התפלא: 'מה אני אמור לראות שם?' אבל הרב לא הסביר. 'חכה ותראה', אמר.

כעבר כמה דקות ראה הפריץ דמות רצה במהירות. כשהיא התקרבה, הוא הבחין כי זהו ניקולאי הכפרי... 'זה ניקולאי!' קרא. 'מה הוא עושה בחצר בית הכנסת? ובכלל, איך הוא רץ מהר כל כך?' הרב חיך ולחש: 'תמתין ותראה עוד דבר פלא'. הפריץ המשיך להביט מהחלון, ולתדהמתו ראה את ניקולאי מסיר את הגבס מעל ידו ומתחיל לחפר במרץ מתחת עץ הזית. 'הוא חופר בשתי ידיו!' נזעק שוב הפריץ.

'כן', התרחב חיוכו של הרב. 'הוא שקר לך. אין לו שבר לא ביד ולא ברגל. עכשו אתה יכול לצאת אליו'. הפריץ אכן מהר לצאת החוצה והרים קולו על ניקולאי: 'שקרון נבזה! איך פתאם הבריון היד והרגל שלך, אה? עכשו תשלם אתה למושק'ה את חמש מאות הרובלים שהוא היה אמור לשלם לך...' ומרדכי נצל מהגזרה.

בקצת מחשבה אפשר לצאת מהרבה בעיות שאנחנו נקלעים אליהן. פשוט צריך להפעיל את המוח ולמצא את נקודות התרפה, את הדרכים המקוריות והיצירתיות, בדרך שתחלץ אותנו מהבויץ שאליו נפלנו.

מושק'ה והפריץ אף פעם לא חיו בידידות טובה. מושק'ה, שבעצם קראו לו מרדכי, קבל מהפריץ את בית המרוח בחכירה. הוא שלם לפריץ בכל שנה ושנה סכום גבוה, ובנוסף שלשל לכיסו גם חלק מכבד מהרווחים. התושבים המקומיים היו באים מדי ערב לבית המרוח, שותים עוד ועוד משקאות משכרים, עד שלבסוף היו נופלים מכסאותיהם ומתגוללים על הרצפה. מושק'ה היה נאלץ לגרר אותם כשהם רדומים למחצה, ולהשליך אותם מבית המרוח.

וכעת, שוד ושבר! אל הפריץ המושל בכפר הגיע אחד מן הכפריים ובפיו טענה כנגד מושק'ה: 'אתמול בלילה, אחרי ששתיתי בקשי שני בקבוקי וודקה, מושק'ה שלך תפס אותי בבגד ומשך אותי החוצה מבית המרוח שלו. כשהוא השליך אותי לרחוב נשברו לי יד ורגל ימין. עכשו אני ממש צולע ואיני יכול לתפקד. אני תובע את מושק'ה למשפט, ודורש שישלם לי פצויים הגונים!'

הפריץ, שכאמור לא חבב במיוחד את מושק'ה היהודי, הקשיב לדבריו של ניקולאי - הכפרי - והשתתף בצערו. הוא התבונן בגבס שעטר את ידו ואת רגלו וצקצק בלשונו: 'חמור מאד! זהו מעשה פשע שלא יעשה! תכף ומיד אומן לכאן את מושק'ה ונדון את דינו! אל תדאג, ניקולאי חביבי, הוא עוד ישלם לך פצויים נכבדים מאד... ואם לא יסכים - אקח ממנו את בית המרוח ואשליך אותו לכלא...'

ניקולאי חיך וחשף שורת שנים עקומות. 'תודה, אדוני הפריץ! אין כמוך בכל העולם כלו! החניף למושל הכפר. הפריץ שלח את משרתו שיקרא למושק'ה, וכעבר זמן לא רב אכן הופיע היהודי, מפתח וחושש. 'מושק'ה! פנה אליו הפריץ בסבר פנים חמורות. 'ניקולאי הנחמד הזה שעומד כאן טוען שזרקת אותו מבית המרוח ובזאת גרמת לו לשברים ביד וברגל. מה יש לך לומר להגנתך? אם לא תתן לי תשובה שתניח את דעתי, אפסס שעליך לשלם לו חמש מאות רובל!'

מרדכי-מושק'ה לא השיב. הוא נבהל מאשמת השוא שהעליל עליו ניקולאי. היה ברור לו שזהו שקר, כי בשעה שהוציא אותו מבית המרוח, ניקולאי הלך על שתי רגליו, ובכלל לא נפל על הקרקע. 'אין לו שברים - זה ברור', ידע. 'אבל איך אני מוכיח את זה לפריץ?' שאל את עצמו. הוא החליט לנסות לדחות את רוע הגזרה ופנה לפריץ: 'אבקש מכבוד הפריץ להמתין עם פסק הדין עד מחר בבקר, אודה לך מאד'.

הפריץ הרהר לרגע. הוא רצה לסרב, אבל מצד שני רצה שיראה כאלו הוא מנהל משפט הוגן. לכן הסכים לבקשה.